

[Udenrigsministeren.]

og genforening. En tysk genforening kan ganske vist kun opnås som resultat af en langvarig proces, der gør den i dag herskende og påkrævede magtbalance overflødig; men genforeningstanken hører nært sammen med håbet om at skabe en endelig europæisk sikkerhedsordning.

Regeringen følger med sympati den tilnærmelse, som Den tyske Forbundsregering søger til de østeuropæiske stater. Det er vort håb, at disse bestræbelser efterhånden må blive mødt med mere forståelse i Østeuropa. Uden tillid til det nye tyske demokrati vil en normalisering af forholdene i Europa ikke kunne gennemføres. Vore erfaringer siger os, at en sådan tillid er velbegrundet.

Et isoleret dansk skridt i retning af en anerkendelse af Østtyskland ville være i strid med vore forpligtelser over for vore vestlige allierede, herunder den vesttyske forbundsrepublik. Spørgsmålet om Østtysklands status er en del af det mere omfattende Tysklandsspørgsmål, der må finde sin løsning som led i en europæisk sikkerhedsordning. Danmark må i et så væsentligt politisk spørgsmål holde trit med den almindelige udvikling, herunder først og fremmest udviklingen i Tyskland. Ikke-ankendelsespolitikken hindrer imidlertid ikke, at vi i det omfang, hvori de østtyske myndigheder vil tillade det, kan opretholde kontakter med Østtyskland på det tekniske, det kommercielle og det rent menneskelige plan.

Om Oder-Neisse spørgsmålet skal jeg blot referere til, hvad jeg sagde den 28. februar i år her i tinget, nemlig, at det må finde sin løsning i forhandlinger om en kommende europæisk sikkerhedsordning. Regeringen finder, at sådanne forhandlinger må tage deres udgangspunkt i de faktisk bestående grænser. Regeringen følger i øvrigt med opmærksomhed den politiske debat om Oder-Neisse spørgsmålet, som i øjeblikket føres i Tyskland.

Danmarks udenrigspolitik bygger på medlemskab af NATO. I regeringserklæringen af 6. februar i år udtaltes det, at regeringen inden for NATO vil virke for, at der føres en aktiv afspændingspolitik. Denne sidstnævnte udtalelse falder godt i tråd med den på NATOs ministerrådsmøde i december 1967 godkendte såkaldte Harmelrapport,

der udstikker retningslinjerne for alliancens virke i de kommende år.

Det hedder i denne rapport, at alliancens første opgave er at opretholde tilstrækkelig militær styrke og politisk solidaritet til at hindre aggression og andre former for pres samt at forsvare medlemslandenes territorium, hvis aggression skulle finde sted. Den fornødne militære styrke sikrer balancen og skaber derved et klima af stabilitet, sikkerhed og tillid, hvori alliancen kan udføre sin anden opgave: at fortsætte bestræbelserne for at tilvejebringe forhold, hvor de bagvedliggende politiske problemer kan løses. Militær sikkerhed og afspændingspolitik strider ikke imod, men supplerer hinanden, og vestens fælles forsvar er en stabiliserende faktor i verdenspolitikken.

Rapporten indebærer således en ajourføring af NATOs politiske målsætning, hvorved afspændingsbestræbelserne får en mere fremtrædende plads i organisationens politiske overvejelser. Det er min opfattelse, at der bør tillægges dette forhold betydning i forbindelse med den samlede bedømmelse af dansk sikkerhedspolitik, som blev bebudet i regeringserklæringen. Et vigtigt element i denne samlede bedømmelse vil naturligvis også blive den redegørelse for dansk sikkerhedspolitik siden 1949, den såkaldte gråbog, der vil foreligge i løbet af et par måneder.

Nedrustningsdrøftelserne i 18 magts udvalget i Genève har i det sidste års tid været koncentreret om mulighederne for en aftale, der forbyder spredning af atomvåben. En vigtig fase i disse bestræbelser er netop afsluttet, idet 18 magts udvalget i Genève i midten af forrige måned har vedtaget og til FNs generalforsamling fremsendt en beretning ledsaget af et udkast til en fuldstændig ikke-spredningsaftale.

Dette udkast bygger på et amerikansk-sovjetisk forslag, og i forbindelse med færdigbehandlingen i Genève af dette er der også opnået enighed mellem USA, Sovjetunionen og Storbritannien om en løsning af garantispørgsmålet, d. v. s. en garanti for, at man ikke anvender eller truer med at anvende atomvåben mod ikke-atommagter. Spørgsmålet foreslås nu løst gennem vedtagelse af en sikkerhedsrådsresolution, der understreger problemets vigtighed, og samtidige erklæringer fra de tre nævnte atommagter, hvorved de påtager